

עת"א (באר שבע) 30243-01-16 - אשרף עאשור (עציר) נ' שירות בתי הסוהר מחלקת האסיר

עת"א (באר-שבע) 30243-01-16 - אשרף עאשור נ' שירות בתי הסוהר מחלקת האסירמחוזי באר-שבע
עת"א (באר-שבע) 30243-01-16
אשרף עאשור (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד חיים הדיה
נגד

שירות בתי הסוהר מחלקת האסיר
ע"י עו"ד מסעד מסעד מפמ"ד פלילי
בית המשפט המחוזי בבאר-שבע
[14.03.2016]
כב' השופט ישראל פבלו אקסלרד
פסק דין

לפני עתירתו של האסיר, במסגרתה נתבקש בית המשפט להורות על שינוי הקטגוריה של האסיר מאסיר בטחוני לאסיר פלילי.

ביום 30/10/13 הורשע העותר, על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון, בעבירות של איסור ביצוע פעולה ברכוש למטרות טרור, עבירה לפי סעיף 8(א) לחוק איסור מימון טרור, התשס"ה-2005 ואיסור הלבנת הון, עבירה לפי סעיף 3 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000. העותר נדון לעונש של 42 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי, ובית המשפט העליון הפחית את ענשו והעמיד את תקופת המאסר על 30 חודש.

בטרם החל העותר לרצות את מאסרו, נמסר לבא כוחו כי מרשו סווג כאסיר בטחוני וכי לא ייעשה לגביו מיון מוקדם. על פי כתב האישום המתוקן בו הורשע העותר, נאשם אחר שהיה ממונה על גיוס כספים עבור החמאס בירושלים, פנה לאדם בשם פואד וביקש ממנו לסייע באיתור סוחרים שיוכלו להעביר מירדן לירושלים כספים, מבלי למשוך את תשומת ליבן של הרשויות. פואד פנה לעותר וביקש ממנו להעביר כספים לבניית בית ספר. העותר משך מחלפן כספים מרמאללה, בשתי הזדמנויות, סכום כולל של 300,000 דיןר, והעבירם לפואד וזה העביר את הכסף לוועדה לניהול של החמאס בירושלים.

העותר טוען כי בית המשפט העליון, במסגרת פסק הדין בערעור ע"פ 1784/14 אשרף עאשור ואח' נגד מדינת ישראל (23/3/15 פורסם בנבו) קבע, כי העותר פעל מתוך סברה שהעברת הכספים שביצע נועדה לשמש לרכישת מבנה לבית ספר. מכאן נטען, כי העותר לא היה אף פעם חלק מארגון טרור וכי הוא לא הורשע בעבירות שעניין טרור, זאת לעומת המורשעים האחרים בפרשה.

עוד נטען כי העותר אינו נופל בגדר הגדרות "אסיר בטחוני" לפי פקודת נציבות מ' 04.05.00 שעניינה "הגדרת אסיר בטחוני" (להלן: "פקודת הנציבות"). הוסיף ב"כ העותר וטען כי חוות הדעת של השב"כ שניתנה במסגרת ניהול משפטם של הנאשמים, כלל אינה מתייחסת לעותר כמי שמוכר לגורמי המודיעין. על כן, נטען, יש להפעיל לגבי העותר שיקול דעת רחב יותר וכי ההחלטה על סיווגו הייתה חפזה, לא מבוססת ובלתי מנומקת. נטען כי העותר חושש מפני השוהים עמו במאסר וכי הוא אינו שייך להם.

הוסיף ב"כ העותר וטען, כי אין לתת משקל לחוות דעת של השב"כ אשר הוגשה רק לצורך הדיון בעתירה זו, וכי על בית המשפט לבדוק אם יש מסמך מתאריך רלוונטי אשר מסווג את העותר כאסיר בטחוני.

מנגד טען ב"כ המשיב כי סיווגו של העותר כאסיר בטחוני בא בעקבות העבירות בהן הורשע. ב"כ המשיב היפנה גם הוא לפסק הדין בעניינם של העותר והמורשעים האחרים, שם קבע בית המשפט כי הפעילות "האזרחית" של אירגוני הטרור באה "להכשיר לבבות" כדי לגייס אהדה לארגון הטרור. נטען שבית המשפט העליון הכיר כי הפעילות האזרחית מהווה חלק אינטגרלי מפעילותו של ארגון הטרור.

עוד נטען, כי גם אם לא כלולות העבירות שהורשע בהן העותר בעבירות ביטחוניות מובהקות לפי נספח א' לפקודת הנציבות וגם לא בגדר עבירות ביטחוניות שהמניע שלהן לאומי לפי נספח ב' לפקודה, הרי הורשע העותר בעבירה שעל פי טיבה ונסיבותיה היא עבירה ביטחונית. כן קיימת לגבי העותר חוות דעת של השב"כ המעידה על מסוכנות ביטחונית מהמעשים שבגינם הורשע העותר. עוד נטען כי המעשה של העותר היה בו או שהייתה אפשרות ממשיה שיהיה בו משום מתן שירות לארגון טרור או לאדם שרצה לפגוע בביטחון המדינה, כאשר המעשה נעשה מתוך מודעות או עצימת עיניים או אדישות לסיכון שהמעשה יצר.

לאחר בחנתי את טענות הצדדים, באתי למסקנה כי דין העתירה להידחות.

אכן, אין העבירות בהן הורשע העותר בגדר עבירות ביטחוניות "מובהקות" לפי נספח א' לפקודת הנציב וגם לא בגדר העבירות המנויות בנספח ב' לאותה הפקודה - על כך אין כל מחלוקת. ואולם, לא לכך מוגבלת ההגדרה של "אסיר בטחוני" אלא קיימות אפשרויות נוספות, ואלה נטענו על ידי ב"כ המשיב ונרשמו בתמצית לעיל.

אכן, בית המשפט עליון (כב' השופטת ד' ברק-ארז) מצאה לנכון להדגיש, במסגרת פסק הדין בערעורם של העותר ושל הנאשמים האחרים, כי "... ארגוני הטרור אינם צומחים יש מאין, ואינם ניזונים מהאוויר. ארגוני הטרור, והחמאס ביניהם, ככל מסגרת ארגונית המאגדת בני אדם ורותמת אותם לקידום מטרה משותפת - זקוקים לתקציבים משמעותיים ולבסיס תמיכה חברתי לצורך פעילותם השוטפת. על כן, עליהם להישען, מחד גיסא, על זרוע "צבאית" שתפקידה להוציא לפועל את פעולות הטרור, ומאידך גיסא, על זרוע "אזרחית" שתפקידה לספק לארגון את חומר הדלק המניע את פעילותו הצבאית - כסף ופעילים.... עם זאת, לא אחת, הפעילות "האזרחית" של ארגוני הטרור מיועדת ל"הכשרת הלבבות" היינו, לפעילות של חינוך ורווחה שנועדה לגייס האהדה לארגון הטרור ולפעיליו כטובים ומיטיבים, וזאת על מנת ליצור תשתית לפעילותו העתידית של הארגון. בשל זיקה זו בין הדברים, לא ניתן לשפוט פעילות "אזרחית" כאמור רק ביחס למעשים שהיא כוללת בפועל, אשר עשויים להיות, בעומדם לבדם, רצויים או חיוביים".

אכן העותר סבר כי הכספים שהוא מבריש עבור הארגון נועדו להקמת בית ספר, אך פעילו זו אינה פעילות תמימה כלל וכלל, באשר היא בדר פעילות "אזרחית" שלא נועדה אלא לחזק את ארגון הטרור ולגייס עבורו תומכים, כדברי בית המשפט העליון לעיל. בנסיבות אלה, יש לומר כי העבירות בהן הורשע העותר הן עבירות שבנסיבותיהן הן עבירות ביטחוניות, וגם עבירות ומעשים שהיה בהם משום מתן שירות לארגון טרור וכי המעשה נעשה תוך עצימת עיניים לפחות לסיכון שבכך - כל אלה כלולים בהגדרת אסיר בטחוני שבסעיף 3.א לפקודת הנציבות. מכאן כי קביעת המשיב לפיה העותר בא בהגדרה של אסיר בטחוני, הייתה סבירה ועלתה בקנה אחד עם הוראות הדין.

לא רק זאת, אלא שהונחה לפני חוות דעת של שירות ביטחון הכללי. אכן, חוות הדעת נערכה לקראת הדיון בעתירה של האסיר. יחד עם זאת, מנמק כותב חוות הדעת כדבעי מדוע יש לראות את העותר כאסיר בטחוני. נימוקי חוות הדעת נכונים בעיניי וחשוב לציין כי הם מתייחסים לא רק למעשים של העותר, אשר בגינם הוא נתון במאסר היום. מכאן כי מתקיים רכיב נוסף בהגדרת אסיר בטחוני על פי הפקודה, הוא זה שעניינו חוות דעת של השב"כ המעידה על מסוכנות ביטחונית הנשקפת מהמעשים שבגינם הורשע העותר. גם אם חוות הדעת לא הייתה מונחת בפני גנ"מ רונית זר, עת נתנה תשובתה השלילית לבא כוח העותר, הרי בנסיבות העניין לא יהיה זה נכון להתעלם ממנה, באשר הנתונים הבסיסיים שבה ידועים היו למשיב עוד טרם קיבל את חוות הדעת.

נתון נוסף בעל חשיבות הוא כי על פי מסמך שהציג המשיב, העותר בעצמו ביקש להשתייך לארגון החמא"ס, עת הגיע לקציעות על מנת לרצות את מאסרו.

מכל המקובץ אני בא למסקנה כי המשיב הפעיל שיקולים ראויים, סבירים ורלוונטיים, עת דחה את בקשתו של האסיר לשנות את סיווגו לאסיר פלילי.

לאור האמור לעיל, העתירה נדחית.

בהסכמת הצדדים, פסק דין זה ניתן בהיעדרם וישלח לבאי כוח הצדדים על ידי המזכירות.

ניתן היום, ד' אדר ב' תשע"ו, 14 מרץ 2016, בהעדר הצדדים.